

ปัญหาการกำหนดอายุเด็กและเยาวชนซึ่งไม่ต้องรับโทษในคดีอาญาตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 73 และ 74

Problems Determining the Age of Children and Youth who are not punished in Criminal Cases According to the Criminal Code Sections 73 and 74

เชิดพงศ์ จินดาสุวรรณ^{1*} และจิระพงศ์ แก้วบัว²

Cherdpong Jindasuwan^{1*} and Jirapong Kaewbua²

^{1,2}อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

^{1,2}Lecturer of Department Faculty of Law, Hatyai University¹

*Corresponding author, E-mail: cherdpong@hu.ac.th

บทคัดย่อ

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 73 - 76 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินคดีและลงโทษกับเด็ก
ไว้เป็นการเฉพาะโดยแบ่งตามช่วงอายุ ดังนี้

1. เด็กอายุไม่เกิน 12 ปี หากกระทำความผิดไม่ต้องรับโทษ

2. เด็กอายุกว่า 12 ปีแต่ไม่ถึง 15 ปี หากกระทำความผิดไม่ต้องรับโทษ แต่ให้ศาลกำหนดมาตรการ
พิเศษ เช่น ว่ากล่าวตักเตือนทั้งเด็กและผู้ปกครอง วางข้อกำหนดให้ผู้ปกครองควบคุมดูแลเด็ก หากเด็กยัง
ฝ่าฝืนให้ผู้ปกครองจ่ายเงินไม่เกิน 10,000 บาท กำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติให้เด็ก หรือส่งไปยังโรงเรียน
หรือสถานฝึกอบรม

3. เยาวชนอายุ 15 - 18 ปี หากกระทำความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความรู้ผิดชอบแล้วแต่กรณีและอาจ
ไม่สั่งลงโทษ แต่ใช้มาตรการพิเศษ เช่นเดียวกับเด็กอายุ 12 - 15 ปีก็ได้ หรือจะสั่งลงโทษก็ได้ แต่ให้ลดโทษ
ลงมาครึ่งหนึ่ง

4. เยาวชนอายุ 18 - 20 ปี หากกระทำความผิดศาลจะลงโทษครึ่งหนึ่งหรือ 1 ใน 3 ก็ได้

ในปัจจุบันเด็กและเยาวชนซึ่งได้กระทำความผิดขณะที่มีอายุไม่เกิน 15 ปี กระทำการอันที่กฎหมาย
บัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา เช่น ลักขโมย ทำร้ายร่างกาย เสพยาเสพติด รวมไปถึง
ถึงการฆ่าคนซึ่งเป็นความผิดร้ายแรงแต่สังคมและกฎหมายยังคงให้โอกาสเด็กหรือเยาวชนเหล่านั้นโดยไม่
ต้องให้ได้รับโทษ หรือหากได้รับโทษส่งสถานพินิจไม่นานก็ถูกปล่อยตัวออกมาโดยมีแนวโน้มที่เด็กหรือ
เยาวชนเหล่านี้จะกลับมาก่อทำความผิด เพราะตนกระทำความผิดก็ไม่ได้รับโทษอะไรแค่ได้รับการว่า
กล่าวตักเตือนก็ปล่อยตัวแล้ว ซึ่งเป็นช่องว่างทางกฎหมายที่ควรแก้ไข เพื่อลดโอกาสในการกระทำความผิดของ
เด็กและเยาวชน

คำสำคัญ: อาชญากรรม, เด็กและเยาวชน

Abstract

Section 73-76 of the Criminal Code has specific rules for prosecuting and punishing children, divided by age range as follows

1. Children under 12 years old, if they commit an offense, they will not be punished.

2. Children over 12 years old but less than 15 years old, if they commit an offense, they will not be punished. But let the court prescribe special measures such as reprimanding both children and parents. Establish requirements for parents to supervise children. If the child still violates, the parent must pay no more than 10,000 baht, impose conditions on probation for the child. or sent to a school or training facility

3. Youth aged 15-18 years, if they commit an offense, the court will consider their responsibilities depending on the case and may not impose a penalty but apply special measures. Like 12 - 15 year olds, or they can order punishment. but to reduce the penalty by half

4. Youth aged 18 - 20 years, if they commit an offense, the court will punish half or 1 in 3.

At present, children and young people who commit crimes under 15 years of age commit acts that the law stipulates as offenses under the Criminal Code, such as theft, assault, drug use, including murder, which is a serious offence. Society and the law continue to provide opportunities for those children or young people without impunity. Or if they are sentenced to a detention center soon, they will be released, with the likelihood that these children or youth will return to commit crimes. Because he committed an offense, he was not punished, he was just warned and released. This is a legal gap that should be addressed. To reduce the chances of children and youth committing crimes.

Keywords: crime, youth

บทนำ

ปัจจุบันเรามักพบว่า มีปัญหาที่เกิดขึ้นจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นจำนวนมาก ในลักษณะที่หลากหลายรูปแบบไม่ใช่เฉพาะความผิดทางศีลธรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น แต่ได้ล่วงไปถึง การกระทำผิดทางกฎหมายบ้านเมือง โดยเรามักพบเห็นจากข่าวสารต่าง ๆ ที่มักปรากฏพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชน เช่น การลักขโมย การเสพยาเสพติด การยกพวกตีกันของกลุ่มนักศึกษาต่าง

สถาบัน การก่อคดีข่มขืนไปจนถึงการก่อคดีฆาตกรรมด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงมีประเด็นที่สงสัยตามมาก็คือ เด็กและเยาวชนเหล่านี้ควรจะต้องได้รับโทษหรือไม่หรือจะต้องรับโทษอย่างไร เนื่องจากเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าเด็กและเยาวชนเป็นผู้มีวุฒิภาวะที่แตกต่างจากผู้ใหญ่ทั้งด้านอารมณ์ พฤติกรรม การเรียนรู้ และความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเพราะมีประสบการณ์ในการดำรงชีวิตน้อยกว่าผู้ใหญ่ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดได้ง่าย แต่เราจะใช้หลักเกณฑ์ใดมาตัดสินว่าเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดเหล่านั้นไม่มีวุฒิภาวะทางความคิดหรือขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เนื่องจากที่เราเห็นตามข่าวเด็กหรือเยาวชนซึ่งมีอายุระหว่าง 10 - 18 ปี ก่ออาชญากรรมหรือกระทำความผิดโดยไตร่ตรองหรือวางแผนไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว

ถ้ามีฉาชีพอาศัยช่องว่างของกฎหมายนั้นใช้เด็กนั้นเป็นผู้กระทำความผิดเองหรือเด็กซึ่งมีวุฒิภาวะและรู้ผิดชอบชั่วดีวางแผนกระทำความผิดเองจะมีมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันอย่างไร ทั้งนี้เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 73 ได้กำหนดว่าเด็กอายุต่ำกว่า 12 ปีกระทำความผิดทางอาญาแล้วไม่ต้องรับโทษ ซึ่งมีประเด็นที่ต้องพิจารณาดังนี้

กรณีที่ 1 เด็กนั้นไม่รู้ว่ากระทำความผิดคืออะไร เช่นพ่อแม่เด็กสอนเด็ก 3 ขวบให้ไปขโมยของของคนอื่นโดยหลอกว่าเป็นของพ่อแม่เองซึ่งเด็กที่เข้าใจว่าเป็นของพ่อแม่จึงไปเอามา เช่นนี้แล้วเด็กมิได้มีเจตนาในการกระทำความผิด แต่พ่อแม่เป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดในทางกฎหมายถือเป็นตัวการร่วม (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83)

กรณีที่ 2 หากเป็นเด็กอายุ 12 ปี ซึ่งรู้ความผิดถูกพอสมควรแล้วและไปกระทำความผิด ขโมยของตามที่พ่อแม่สอนและสั่งให้ทำ เช่นเดียวกันพ่อแม่ถือเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดต้องรับโทษอย่างผู้กระทำความผิด แต่สำหรับเด็กซึ่งกฎหมายได้มีการยกเว้นโทษไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 73 เด็กอายุไม่เกิน 12 ปีกระทำความผิด กระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ

ถึงแม้ว่าจะไม่ได้รับโทษทางอาญาแต่เด็กเหล่านั้นที่ได้กระทำความผิดต้องชดใช้ค่าเสียหายในทางแพ่งที่เป็นตัวเงินและไม่ใช่เป็นตัวเงิน มีความผิดในฐานะผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 แต่มีเพียงพอแล้วหรือไม่สำหรับการได้รับโทษของเด็กซึ่งรู้สำนึกและผิดชอบชั่วดีที่ไม่ต้องโทษทางอาญาแต่ไปชดใช้ค่าเสียหายแทน จะเป็นการที่ทำให้เด็กซึ่งกระทำความผิด อาจจะกระทำความผิดหรือไม่เพราะไม่ได้มีการลงโทษทางกฎหมายแบบเด็ดขาด

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจว่าเพราะเหตุใดเด็กหรือเยาวชนกลุ่มนั้นจึงได้รับการยกเว้นโทษและมีหลักเกณฑ์ใดที่ตัดสินว่าเด็กหรือเยาวชนซึ่งกระทำความผิดรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือไม่ได้รู้จักความผิด เราสามารถพบเห็นการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนได้ดังนี้

กรณีคดีกลุ่มเยาวชนทำร้ายชายสติไม่สมประกอบ เสียชีวิตที่โคราช ชาวบ้านหวั่นกฎหมายไทยอ่อน เอาผิดเด็กไม่ได้ ด้านตำรวจยังไม่แจ้งข้อหาฆ่าคนตาย รอผลชันสูตรจากแพทย์ก่อน ผู้สื่อข่าวรายงานความคืบหน้า นายประเสริฐ ใจเรื่อน อายุ 44 ปี ถูกทำร้ายร่างกาย นอนเสียชีวิตอยู่ที่ศาลาประชาคม

หมู่บ้านพะเนา หมู่ที่ 1 ต.จอหอ อ.เมือง จ.นครราชสีมา เหตุเกิดเมื่อวันที่ 24 ก.ค. ที่ผ่านมา โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจสอบพบว่า ถูกทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง จนศีรษะโขกไปด้วยเลือด ร่ายกายบอบช้ำอย่างหนัก ก่อนที่จะมีชาวบ้านแจ้งว่ามีเด็กอายุประมาณ 12 - 14 ปี ประมาณ 4 - 5 คน เป็นผู้ก่อเหตุทำร้ายร่างกาย ซึ่งญาติผู้เสียชีวิตได้เข้าไปแจ้งความดำเนินคดีไว้แล้วที่ สภ.จอหอ อ.เมือง จ.นครราชสีมา

กรณีตำรวจสุราษฎร์ธานี บุกหลายปาร์ตีไอซ์ในโรงแรม พบเยาวชนชาย-หญิง อายุเพียง 14 - 16 ปี ร่วมวงเกือบ 10 คน ตำรวจ สภ.เมืองสุราษฎร์ธานี ควบคุมตัวเยาวชนชาย-หญิง อายุระหว่าง 14 - 16 ปี จำนวน 9 คน มาสอบสวนที่โรงพัก หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งจากชาวบ้านว่ามีเด็กวัยรุ่นเปิดห้องพักร่วมกันในโรงแรมแห่งหนึ่ง ตำบลตลาด เขตเทศบาลนครสุราษฎร์ธานี จึงนำกำลังไปตรวจสอบ พบชายอายุ 24 ปี ผู้ดูแลสถานที่ ให้ข้อมูลว่าทั้งหมดเปิดห้องพัก 2 ห้อง บริเวณชั้น 2 เมื่อบุกเข้าไปพบเยาวชนหญิง 7 คน และเยาวชนชาย 2 คน อายุ 14 ปี 4 คน อายุ 15 ปี 4 คน และอายุ 16 ปีอีก 1 คน ตรวจค้นในห้องพักพบไอซ์น้ำหนัก 1 กรัม พร้อมอุปกรณ์การเสพ จึงควบคุมทั้งหมดมาที่โรงพัก พร้อมประสานผู้ปกครองมาพบ

จากกรณีที่ได้ยกตัวอย่างมาข้างต้น พบกว่ามีการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น และมีแนวโน้มจะกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ในกรณีที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดกฎหมายมีบทบัญญัติให้ลงโทษเด็กและเยาวชนกลุ่มนั้นอย่างไร พร้อมวิธีแก้และรับมือกับการที่เด็กและเยาวชนมีโอกาสจะกลับมากระทำความผิดซ้ำ (ดวงพร เพชรคง, 2559)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการก่ออาชญากรรมของเด็กและเยาวชน
2. เพื่อศึกษาปัญหาการก่ออาชญากรรมหรือการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
3. เพื่อหาแนวทางแก้ไขประมวลกฎหมายอาญามาตรา 73-74 ในเรื่องการกระทำความผิด

ของเด็กและเยาวชน

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการกำหนดเหตุในการลงโทษและสาเหตุของการกระทำความผิด

1. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุการกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชน

ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุการกระทำความผิดทางอาญาของเด็ก และเยาวชน มีหลายทฤษฎีทฤษฎีที่สำคัญในปัจจุบัน ได้แก่

1.1 ทฤษฎีโอกาสที่แตกต่าง (Different Opportunity Theory)

Richard Cloward และ Lloy E. Ohlin อธิบายว่า การกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนขึ้นอยู่กับโครงสร้างทางสังคมและโอกาส เช่น เด็กหรือเยาวชนซึ่งยากจนในแหล่งเสื่อมโทรมไม่มีโอกาสพบเห็นแบบอย่างของคนซึ่งประสบความสำเร็จตามวิถีทางที่สังคมยอมรับแต่กลับพบเห็น

แบบอย่างของการกระทำความผิดทางอาญา จึงพบว่า เด็กและเยาวชนดังกล่าว มักเลือกปฏิบัติตามแบบอย่างที่ตนพบเห็น (วรเดช จันทรสอน, ม.ป.ป.)

1.2 ทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation Theory)

Gabriel Tarde (อ้างถึงใน Minimore, 2565) อธิบายว่า การกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชน เกิดจากพฤติกรรมเลียนแบบ กล่าวคือ เคยพบเห็น เรียนรู้จดจำการกระทำความผิดทางอาญามาก่อนแล้วเกิดการปฏิบัติตามแบบพฤติกรรมนั้นในเวลาต่อมา

1.3 ทฤษฎีความสัมพันธ์ที่แตกต่าง (Differential Association Theory) Edward H. Sutherland (อ้างถึงใน อาชญวิทยาแนวสังคมนิยม, 2554) อธิบายว่า การกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชน เกิดขึ้นจากผลของความสัมพันธ์หรือคบหาสมาคมกับกลุ่มคนซึ่งมีพฤติกรรมของการกระทำความผิดทางอาญา และห่างเหินกลุ่มคนซึ่งต่อต้านการกระทำความผิดทางอาญา โดยการเรียนรู้ ทักษะ เทคนิค และพฤติกรรม การกระทำความผิดทางอาญาของกลุ่มคนซึ่งมีความใกล้ชิดสนิทสนม เช่น คนในครอบครัว หรือเพื่อนสนิท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความถี่ (Frequency) และระยะเวลา (Duration) ในการคบหาสมาคมรวมทั้งลำดับของความสัมพันธ์ (Priority) กล่าวคือ ยิ่งเรียนรู้ตั้งแต่อายุน้อยก็ยิ่งมีผลต่อพฤติกรรมมาก ตลอดจนความเข้มข้น (Intensity) ของการคบหาซึ่งหมายถึงผู้ซึ่งมีความสำคัญ หรือมีอิทธิพลมากในความสัมพันธ์ย่อมมีผลในการชักจูงหรือต่อการเรียนรู้พฤติกรรมมาก

1.4 ทฤษฎีปฏิกริยาของสังคม (Social Reaction Theory) หรือทฤษฎีตราบาป (The Labelling Theory)

Edward H. Sutherland (อ้างถึงใน อาชญวิทยาแนวสังคมนิยม, 2554) นักอาชญวิทยาอเมริกันและ Gabriel Tarde (อ้างถึงใน Minimore, 2565) นักอาชญวิทยาฝรั่งเศส อธิบายว่า นิสัยหรือพฤติกรรมในการกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นเพราะสังคมเป็นผู้ตราบาปโดยเกิดขึ้นเมื่อเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิดครั้งแรก ต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ปฏิบัติต่อบุคคลเหล่านี้ ในฐานะเป็นอาชญากรอันเป็นการสร้างตราบาปติดตัวเด็กหรือเยาวชนผู้นั้นนับแต่นั้น อีกทั้ง ยังรวมถึงการที่สังคมเป็นผู้ตราบาปโดยแสดงความห่างเหิน ไม่ให้โอกาสเด็กและเยาวชนซึ่งกระทำความผิดทางอาญากลับคืนสู่สังคมอย่างปกติสุข ซึ่งยิ่งส่งผลให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นมีพฤติกรรมถลำลึกในการกระทำความผิดทางอาญาซ้ำหรือรุนแรงยิ่งขึ้น

1.5 ทฤษฎีตราหน้า (Symbolic Interaction Theory)

Frank Tannenbaum อธิบายว่า การที่สังคมไม่ยอมเปิดโอกาสให้เด็กหรือเยาวชนซึ่งกระทำความผิดแก้ไขกลับตัว แต่กลับตอบโต้อย่างไม่เหมาะสมด้วยการตราหน้า เช่น แสดงความรังเกียจเหยียดหยาม ไม่ยอมรับ มิได้ก่อให้เกิดผลดีหากแต่เป็นการผลักดันเด็กหรือเยาวชนซึ่งกระทำความผิดไปสู่ความชั่วร้ายและการกระทำความผิดทางอาญาที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นภัยแก่สังคมในที่สุด

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยนี้ เป็นรูปแบบการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาและวิเคราะห์ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยใช้ข้อมูลจากหนังสือ ตำรา วิชาการ งานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย

ปัจจุบันพบปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็น การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย ยาเสพติด รวมไปถึงการฆาตกรรม เรียกสิ่งเหล่านี้ว่า การก่ออาชญากรรม ซึ่งเป็นความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา จากข่าวสารต่าง ๆ พบเห็นได้ว่าเด็กหรือเยาวชนซึ่งได้กระทำความผิดสามารถรับรู้ได้ถึงผลแห่งการกระทำความผิด กล่าวคือ เด็กและเยาวชนสามารถรับรู้ได้แล้วว่าการลักขโมย การทำร้ายร่างกาย หรือการฆ่าคน นั้นคือความผิด ซึ่งอาจมีผลทำให้มีคนที่เสียชีวิตจากการกระทำที่หลายคนเรียกว่า “รู้เท่าไม่ถึงการณ์”

ปัจจัยหลักในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีสาเหตุหลักมาจาก 1.ครอบครัว 2.แหล่งชุมชนหรือสถานที่ที่เด็กและเยาวชนกำเนิด 3.โรงเรียนและเพื่อนที่เด็กหรือเยาวชนคบหาที่โรงเรียน กล่าวคือ

1. ครอบครัว เป็นสาเหตุหลัก ๆ ที่จะทำให้เด็กหรือเยาวชนนั้นกระทำความผิดมีหลายเหตุการณ์ที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองบอกหรือสั่งให้ลูกหลานของตนกระทำความผิด เช่น ขโมยของ เป็นเด็กส่งยาเสพติด รวมไปถึงการชักชวนให้เด็กหรือเยาวชนเสพยาเสพติด

2.แหล่งชุมชนหรือสถานที่ที่เด็กหรือเยาวชนอาศัย เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด หากคนในชุมชนเป็นกลุ่มคนซึ่งเสพยาเสพติดหรือในชุมชนเป็นแหล่งมั่วสุมยาเสพติดอาจมีส่วนทำให้เด็กกลายเป็นคนแบบนั้นด้วย

3. โรงเรียนและเพื่อน เมื่อเด็กหรือเยาวชนโตขึ้นต้องไปโรงเรียนและพบเพื่อนในหลากหลายรูปแบบ ทั้งในรูปแบบที่ดีและไม่ดี ซึ่งล้วนมีส่วนทำให้เด็กหรือเยาวชนเหล่านั้นร่วมกระทำความผิด

จากสาเหตุที่ได้กล่าวมาการแก้ไขปัญหาค้นคว้าอันดับแรกมาจากสถาบันครอบครัวชุมชนและสังคม เริ่มจากการควบคุมกลุ่มคนซึ่งไม่พร้อมจะมีลูกเนื่องจากสภาวะทางการเงินเพราะยากจนไม่มีงานทำเป็นสาเหตุให้เกิดการขโมยของเพื่อหาเงินมาเลี้ยงลูกหรือใช้ลูกในการหาเงินโดยผิดวิธีเมื่อเด็กเห็นสิ่งเหล่านั้นโดยไม่มีใครสอนก็อาจจะร่วมกระทำความผิดหรือกระทำความผิดเสียเอง

เพื่อนและโรงเรียนเป็นอีกสาเหตุที่สามารถแก้ไขได้โดยเริ่มจากการเข้มงวดของครูในการอบรมสั่งสอนเด็กนักเรียนโดยสอนให้รู้ถึงโทษและความผิด ก็อาจช่วยทำให้เด็กและเยาวชนเกรงกลัวที่จะกระทำความผิดและโทษทางกฎหมายที่ควรลงโทษเด็กและเยาวชนซึ่งกระทำความผิดอย่างจริงจัง เพื่อให้เด็กและเยาวชนไม่กล้าที่จะกระทำความผิดอีก

เปรียบเทียบกฎหมายเด็กในประเทศไทยกับต่างประเทศ ในต่างประเทศให้ความสำคัญกับลงโทษเด็กหรือเยาวชนที่กระทำความผิดโดยกำหนดให้ลงโทษแต่ไม่ได้ร้ายแรง แต่ก็เพื่อเป็นการตักเตือนเพื่อไม่ให้กลับไปกระทำความผิดอีก ในขณะที่ประเทศไทยยังคงคิดว่าเด็กซึ่งกระทำความผิดนั้นรู้เท่าไม่ถึงการจึงไม่ลงโทษร้ายแรง เพียงแค่ตักเตือน หรือส่งไปสถานพินิจเพียงแค่ชั่วคราวแล้วก็ปล่อยตัวออกมา

สรุปและอภิปรายผล

จากปัญหาการกระทำผิดของเด็กไทยปัจจุบัน สะท้อนให้เห็นถึงความเสื่อมโทรมของสังคม ทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน ปัจจุบันจึงมีปัญหาและมีแนวโน้มที่ ประเทศไทยต้องเผชิญปัญหาเหล่านี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในแต่ละปัญหาของเด็กและเยาวชน เกี่ยวกับพฤติกรรม การกระทำความผิด โดยเฉพาะเด็กหรือเยาวชนที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดูหรือถูกอบรมสั่งสอนโดยถูกต้องอย่าง ที่ควรจะเป็น ต้องตกเป็นภาระของสังคมตามมา ปัจจัยสำคัญส่วนใหญ่ที่เห็นได้ชัดคือ สภาพแวดล้อมใน ครอบครัวและสังคม การเสพสื่อออนไลน์ในปัจจุบัน รวมถึงการศึกษาในทางที่ถูกต้องของเด็กและเยาวชน ไม่เช่นนั้นจะนำไปสู่การกระทำรุนแรงทางร่างกายและจิตใจต่อบุคคลอื่น การเอาใจใส่และการอบรมสั่งสอนในสิ่งที่ถูกต้องต้องเริ่มตั้งแต่เกิด แต่ปัจจุบันประเทศไทยมีเด็กและเยาวชนจำนวนมากที่มี การกระทำ ความผิดอย่างเห็นได้ชัด เพราะปัจจุบันตามสื่อข่าวมักจะมีผู้กระทำความผิดที่อยู่ช่วงอายุของเด็กและ เยาวชนเป็นจำนวนมากให้เราทราบและมีจำนวนมากขึ้นมากกว่าอดีต สำหรับสาเหตุของการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่พบได้ชัดตามคำพูดหรือพฤติกรรมนั้น ล้วนมาจากการที่ครอบครัวไม่เอาใจ ใส่หรืออบรมสั่งสอนในสิ่งที่ควรให้มากพอว่าสิ่งใดถูกผิด หรือการได้เติบโตขึ้นแล้วเข้าสู่สังคมพบปะคน จำนวนมากหลากหลายพฤติกรรม ตัวอย่างเช่นการถูกชักชวนให้กระทำโดยที่ไม่ได้ตระหนักถึงการกระทำ ดังกล่าวมากนักน้อยเพียงใด อีกทั้งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเด็กในช่วงอายุดังกล่าวล้วนอยู่ในวัยที่มีพฤติกรรมอยากรู อยากรองจึงเป็นเหตุให้นำไปสู่การกระทำความผิดโดยเจตนาหรือไม่เจตนา

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมของกฎหมายที่มีความสอดคล้องกับปัจจุบัน เพราะในปัจจุบันเด็กก็มี ความคิดที่โตกว่าช่วงอายุ โดยแต่ละครั้งที่มีข่าวว่าเด็กเป็นผู้กระทำความผิดแต่ละคดีการกระทำแต่ละครั้งล้วน มีความรุนแรงอย่างมาก มีการเจตนาและไตร่ตรองก่อนลงมือกระทำความผิดเสมอ แต่โทษที่เด็กได้รับนั้น คือไม่ต้องรับโทษหรือแค่กล่าวตักเตือนเพียงเท่านั้นจึงเป็นเหตุให้เด็กผู้ที่กระทำความผิดบางส่วนนั้นได้ลงมือ กระทำความผิดซ้ำหรือเกิดการชักชวนเพื่อนให้กระทำความผิดโดยอ้างว่าตนทำผิดแต่ตนไม่ได้รับโทษ ดังนั้นกฎหมายควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้สอดคล้องตามยุคสมัยเพื่อลดปัญหาการกระทำผิดของเด็กที่ มักจะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ในอนาคต

ควรให้เด็กได้เรียนรู้พื้นฐานความผิดของกฎหมายเป็นสำคัญ เพื่อที่เด็กจะได้ตระหนักถึงโทษของการกระทำความผิด โดยเป็นการปลูกฝังให้แก่เด็กเพื่อที่จะใช้ชีวิตเป็นบุคคลที่ดีในสังคม รวมถึงให้เด็กรู้จักสิทธิและหน้าที่ต่อตนเองและผู้อื่นในสังคม

เอกสารอ้างอิง

- ชื่นจิตร วาณิชย์สุวรรณ. (2554). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำของเด็กและเยาวชน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- ณัฐวัฒน์ สุทธิโยธิน. (2557). ทฤษฎีความรับผิดชอบทางอาญา. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช.
- ดวงพร เพชรคง. (2559). กฎหมายใหม่กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553. ราชกิจจานุเบกษา, 127(72ก), 12-73.
- อาชญาวิทยาแนวสังคมวิทยา. (2554). Differential Association theory. สืบค้นจาก <https://adunparvitchai.wordpress.com/2011/04/11/edwin-h-sutherland/>
- Minimore. (2565). อิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในสังคม. สืบค้นจาก <https://minimore.com/b/QSQ01/2>